

Vzpomínka na Otakara Motejla

Sousedé jsou rozliční. Někteří jsou vidět, někteří jsou slyšet a někteří po sobě nechávají rozličné stopy, snad na památku. Naším sousedem byl i ombudsman Otakar Motejl. Nebylo ho ani vidět, ani slyšet, ani po sobě nenechával stopy v podobě neodklizených odpadků či bláta.

Bylo ho však cítit. Nenápadný cigaretový kouř prostupoval chodbami a v tu chvíli jste věděli, že tudy určitě před chvílí prošel. Až já ho načapám, ať si mne nepřeje.....

Konečně. Stalo se v průchodu mezi garážemi a chodbou suterénu. Nerozlučnou zapálenou cigaretu v ruce. „Pane doktore, vy nám tu kouříte? Víte, že je to nebezpečné, že porušujete Domovní řád?“ Nasazený strohý tón jsem dlouho neudržela. „A to nevíte, že každý pořádný barák musí jednou za rok vyhořet?“ odpověděl s veselými jiskřičkami v očích. „Hlavně že vás neopouští humor,“ a pak už jsme se smáli oba. Naposled.

Kdykoli teď procházím tou chodbičkou, přeji si ho zase potkat. Byl to svérázný, ale noblesní člověk se smyslem pro lidské chyby. Asi i proto, že si svoje vlastní uvědomoval a věděl, že i ostatní na ně mají právo. Tak aspoň vzpomínku. Sbohem, sousede.

Karla Hofmannová